

Úsmev medzi riadkami

Byť princeznou – nosiť tie najkrajšie šaty, jesť tie najchutnejšie jedlá, mať komnatu v tom najhonosnejšom paláci - bolo snom pravdepodobne každého malého dievčatka, vrátane mňa. Pýtate sa *prečo?* Odpoveď je jednoduchá. Kvôli bohatstvu, sláve a uznaniu. Toto zmýšľanie ostalo aj v dnešnom materiálnom svete. Rodičia chcú pre svoje deti len to najlepšie, chcú, aby si vybrali dobre platené zamestnanie, vďaka ktorému sa užívia, budú známi a uznávaní, vďaka ktorému ich všetci budú mať na očiach a oni budú môcť pred návštevou ukázať na televízor a povedať: *Aha, to je moja dcéra!* Alebo: *Aha, to je môj syn!*

Som si istá, že moji rodičia chcú odo mňa v budúcnosti to isté. Avšak ja ako dospievajúci mladý človek si začínam čoraz viac uvedomovať, že byť ľudom na očiach a byť slávna vôbec nie je to najdôležitejšie pre svet, a už vôbec nie pre mňa. Pre mňa je najdôležitejšie duševné, psychické zdravie. Mnohí si myslia, že vzácnejšie je fyzické zdravie, no podľa môjho názoru môže byť človek telesne zdravý, no ak ho niečo vo vnútri zožiera alebo trápi, je to oveľa horšie, ako mať napríklad zlomenú ruku.

Preto som sa rozhodla vydať sa cestou spisovateľstva. Nielen preto, že ma odjakživa vnútorne naplňalo vytvárať fiktívne postavy, rozohrávať s nimi rôzne spletené príbehy a tým si cibriť fantáziu, ale najmä preto, aby som ľudom, ktorí nemali práve ten najlepší deň, týždeň alebo mesiac, čo i len o trošku zlepšila náladu prostredníctvom mojej tvorby. Niekedy ani ja sama nemám vždy úsmev na tvári, a v tých chvíľach mi vždy pomôže dať svoje emócie na papier pomocou slov, ktoré nikdy nemusím vysloviť. Tento spôsob ventilácie mi úplne vyhovuje, pretože hovoriť svoje pocity nahlas a tým sa akoby odhaľovať ľudom okolo seba je pre mňa väčšinou veľmi ťažké. Iba tento spôsob sa nezahráva s mojím sebedomím. Inak to už neviem. Niektorí ľudia sa ale nevedia vyjadriť ani takto, pretože sa boja alebo hanbia za to, ako sa cítia.

Cez svoje príbehy, básne a výroky by som im chcela vpustiť do hlavy myšlienku, že v tom nie sú sami. Možno vďaka tomu, že sa vžijú do jednej z mojich postáv alebo sa stotožnia s jedným z mojich výrokov, zabudnú aspoň na malú chvíľu na svoje trápenia, vyčarím im úsmev na tvári, ktorý sa z nej dávno vytratil, vlejem do nich malú kvapku šťastia a nádeje, ktorú hľadajú v riekach svojich slz. Len takto málo niekedy stačí, aby sa človeku zmenil pohľad na jeho situáciu a svet ako taký.

Najlepšie na tejto práci je to, že moji čitatelia nebudú vedieť, kto som a ako vyzerám, takže ma nebudú môcť súdiť. Nielen to, ale aj fakt, že moja tvorba nebude len „tvorba autora XY“. Ľudia, ku ktorým sa dostane, si ju budú môcť privlastniť a zinterpretovať svojim vlastným spôsobom.

Možno to nie je tá najlepšie platená práca na svete, možno ma neurobí svetoznámu a možno sa moje ciele a sny nespĺnia hneď po vydaní prvej knihy. Ale ak aspoň jedno slovo, ktoré vyjde spod môjho pera, raz pomôže akýmkoľvek spôsobom čo i len jednému človeku, budem sa cítiť ako miliónár.

Laura Bencúrová
(Lauren Blackmoon)